

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.269/2023/5.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Horgos Livia) (felperesi képviselő címe.)
Az alperes:	Győr-Moson-Sopron Vármegyei Rendőr- főkapitányság (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	dr. Tóth Orsolya kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (18. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 17-I. sorszámú végzésével kijavított 5.K.701.343/2022/17. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 13.000 (tizenháromezer) forint másodfokú perkoltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a hivatásos állomány tagjaként a 2016. december 1. napjától 2017. november 30. napjáig terjedő időszakban az alperes helység1 Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályán teljesített szolgálatot vizsgáló, majd 2017. december 1. napjától 2020. február 29. napjáig terjedő időszakban nyomozó beosztásban, ténylegesen azonban vizsgálói beosztásba tartozó feladatokat látott el. A felperes a 2016. június 3. napján kelt munkaköri leírás kiegészítése szerint köteles volt elvégezni a bűnügyi technikai beosztáshoz tartozó bűnügyi nyilvántartásba vétellel járó (rabosítási) feladatokat is. A 2018. április 20. napján kelt munkaköri leírásban a szakmai feladatok között is szerepelt, hogy megfelelő képzettség birtokában szükség esetén a bűnügyi nyilvántartásba vétel fogantatásában segítséget nyújt.

[2] A szolgálati panaszát – amelyben a 2016. december 1. napjától 2020. március 31. napjáig terjedő időszakban a bűnügyi nyilvántartásbavétellel kapcsolatos többletfeladatok ellátásáért az illetményalap 50%-ának megfelelő megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetését kérte – a feladatvégzés eseti jellege miatt az alperes vezetője határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[3] A felperes a keresetében 753.675 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára és a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr) 2. §-ára alapította. Álláspontja szerint az általa végzett bűnügyi nyilvántartásba vételi feladatok a bűnügyi technikai beosztásba tartoztak, amely elkülönül a vizsgálói beosztástól. Az eredeti szolgálati beosztása – a vizsgálói beosztás – tartalmát nem lehet kitágítani egy olyan munkaköri leírással, amelyben a bűnügyi technikai munkaköri feladatokat is köteles ellátni megbízási díj fizetése nélkül. A megbízási díj havi összegét a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerint a rendvédelmi illetményalap 50%-ában kérte megállapítani.

[4] Az alperes a védíratában mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta a felperes megbízási díj iránti igényét, fenntartva a szolgálati panaszt elutasító határozatban foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy a felperes által többletfeladatként díjazni kívánt tevékenység – azaz a bűnügyi nyilvántartásba vétel – az általános bűnügyi munkához tartozó feladatellátás, amely a 2016-os munkaköri leírás kiegészítésben és a 2018-as munkaköri leírásban is szerepelt, emellett a felperes azok elvégzésére tanúsítvánnyal is rendelkezik. A munkakörébe tartozó általános szakfeladatok ellátása miatt külön megbízási díjban nem lehet őt részesíteni. Emellett a felperes eseti jelleggel, és nem folyamatosan látta el a kérdéses feladatokat.

Az elsőfokú bíróság ítélete és a Kúria másodfokú végzése

[5] Az elsőfokú bíróság az 5.K.700.348/2020/30. számú ítéletével az alperest – késedelmi kamattal növelten – 753.675 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Ítéletének jogalapját a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdései, a 30/2015. BMr. 2. §-a, az arcképmás, az ujj- és tenyérnyomat, valamint a DNS-profil meghatározásra alkalmas anyagmaradvány rögzítésének, illetve az ujj- és tenyérnyomat és a szájnyalukahártya-törlet levételének részletes technikai szabályairól; a DNS-profil meghatározásának szakmai-módszertani követelményeiről; továbbá a nyilvántartás technikai vezetésének részletes szabályairól szóló 12/2016. (V. 4.) BM rendelet (a továbbiakban: 12/2016. BMr.) 2. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § a) és b) pontjai képezték. Rögzítette, hogy a vizsgáló beosztás nem bővíthető bünyügyi technikus, illetve egyéb, képzettséghez kötött többletfeladattal. Az alperesi állásponttal szemben kifejtette, hogy a perben csatolt kimutatás és meghallgatott tanú vallomása alapján megállapítható volt, hogy a többletfeladatok végzésére huzamos ideig, rendszeresen sor került, mely alapján a megbízási díj a felperest megillette.

[6] A Kúria a Kf.III.45.043/2022/5. számú végzésével (a továbbiakban: a Kúri végzése) az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új határozat hozatalára utasította. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróságnak egyrészt arról kell döntenie, hogy a bünyügyi nyilvántartásba vétel a felperes vizsgálói beosztásához tartozó munkaköri feladatnak tekinthető-e, amennyiben igen, úgy a többlettevékenysége eseti vagy rendszeres volt-e.

Az elsőfokú bíróság a bünyügyi nyilvántartásba vételi feladatok ellátását a vizsgáló munkakörhöz képest többletfeladatként értékelte, azonban abban a kérdésben, hogy a felperes a többlettevékenységnek tekintett feladatokat mely hónapokban látta el, és az alkalmi, eseti jellegű volt vagy hosszabb időn át, rendszeresen végzett munkának minősült-e, csak általánosságban – a keresettel érintett 39 hónapos időtartamban 43 alkalommal végzett bünyügyi nyilvántartásba vétel egymáshoz való egyszerű matematikai viszonyításával – határozott. Ennek során teljességgel figyelmen kívül hagyta az alperes által készített azon kimutatást, amelyből megállapíthatóan voltak olyan hónapok, amikor a felperes egyáltalán nem végzett bünyügyi nyilvántartásba vételt. A felperest megbízási díj nem illetheti meg azokra a hónapokra, amikor ténylegesen nem végzi az állított többletfeladatot. A megismételt eljárásra előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak a kereseti kérelemről a szolgálati panaszt elutasító határozat érvelését is értékelve kell állást foglalni, valamint döntenie kell a tekintetben is, hogy a felperes többletmunka-végzése mely időszakra vonatkozóan tekinthető olyan mértékűnek, amely alapján őt megbízási díj illetheti meg.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítélete

[7] A megismételt eljárásban a felperes a pontosított keresetében az alperest 2017. január 1. napjától 2019. december 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak)

328.525 forint megbízási díj és törvényes kamata megfizetésére kérte kötelezni, míg az alperes a kereset elutasítását kérte.

[8] Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével az alperest – késedelmi kamattal növelten – 328.525 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Ítéletét a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a 30/2015. BMr. 2. §-ára, a bünygyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartása részére történő adatközlés, valamint az ujj- és tenyérynymatvétel, és a szájnyalakahártya-törlet levételének részletes technikai szabályairól szóló 21/2009. (VI. 19.) IRM rendelet (a továbbiakban: 21/2009. IRM rendelet) 2. §-ára, továbbá a 12/2016. BMr. 2. § (1) bekezdésére és 3.§-ára alapította. A perben a rendelkezésre álló okiratok, valamint a tanúként meghallgatott tanú vallomása alapján megállapította, hogy a felperes rendszeresen végzett bünygyi nyilvántartásba vételi feladatokat. Ezen feladatokat 2017. január, március, december hónapokban 1, április hónapban 2, június, július, augusztus hónapokban 3, február hónapban 4 alkalommal (összesen 18 alkalommal), 2018. évben február hónapban 1, május hónapban 2, április hónapban 5 alkalommal (összesen 8 alkalommal), 2019. évben május, október, november hónapokban 1, február hónapban 2, április, július hónapokban 3 alkalommal (összesen 11 alkalommal) végezte. A bünygyi nyilvántartásba vételi feladatok nem tartoztak a felperes beosztása szerinti feladataihoz, azok többletfeladatnak minősültek. A nyomozói, vizsgálói és technikai beosztások különbözőek, a felperes által ellátott vizsgálói beosztás tartalmát – a megbízási díjjal való ellentételezés nélkül – nem lehet kitágítani olyan munkaköri leírás kiegészítéssel, mely a munkakör részévé teszi egy másik beosztás, a bünygyi technikai munkakör feladatait is. A felperes 3 éven keresztül, a pontosított keresetében megjelölt hónapokban 1-5 alkalommal végzett havi szinten bünygyi nyilvántartásba vételi feladatokat, mely a feladat tartós ellátására, rendszerességére utal, és mely a megbízási díj legalacsonyabb (50%) összegére alapot adott.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Az elsőfokú ítéletet jogalapjában és összecszerűségében is vitatta.

Jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére, valamint a közigazgatási perendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdésére hivatkozott. Kifejtette, hogy a bünygyi nyilvántartásba vétel nem jelentett többletfeladatot a felperesnek, mivel a bünygyi technikai feladatkör és a bünygyi nyilvántartásba vételi tevékenység (rabosítás) egymástól elkülönülő, önálló tevékenység. A bünygyi technikai feladatkör magasabb szintű, komplex és csak szaktanfolyam birtokában végezhető, amelynek a bünygyi nyilvántartásba vétel csak egy csekély részét képezi. A felperes a bünygyi technikai feladatok ellátására képesítéssel nem rendelkezett, ilyen feladatokat nem végzett. A rabosítási feladatokat a nyomozó hatóság bármely olyan tagja elláthatja, aki rendelkezik a feladatellátáshoz szükséges tanúsítvánnyal, mivel az az általános bünygyi szolgálati ág feladatrendszeréhez kapcsolódó tevékenység, ami nem kötött kizárólag a bünygyi technikai beosztáshoz. A rabosítási feladatok a felperes beosztásához kapcsolódó alapfeladatok voltak, munkaköre részét képezték. Az összecszerűség vonatkozásában előadta,

hogy egy-egy alkalommal a tevékenység 15-30 percet vett igénybe. A perbeli időszakban 17 alkalommal végzett tevékenység időráfordítása 1110 perc. Ez a 17 hónapra vetített összmunkaidőhöz képest csupán 0,62%-ot jelent, ami a feladatellátás csekély, elenyésző jellegű, azaz még a megbízási díj minimumösszegére való jogosultságot sem támasztja alá.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a Kúria iránymutatásának eleget tett, a tényállást ennek megfelelően tisztázta, az abból levont jogi következtetései is helyesek. Téves az alperesi álláspont, hogy a bünygyi nyilvántartásba vétel a munkaköri alapfeladatainak a részét képezte, a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés nem alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az alperes fellebbezésében a megbízási díj jogalapjában ésösszepszerűségében is vitatta az elsőfokú ítéletet. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezések téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát. A másodfokú bíróság a felülbírálat során arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megfelel a fenti jogszabályoknak, döntésével és annak indokaival egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[13] A jogalap vitatása körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárását a Kúria végzésben meghatározottak szerint folytatta le, annak megfelelően vizsgálta a perben elbírálandó jogkérdést a követelés jogalapját ésösszepszerűségét illetően. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése értelmében a megbízási díjra való jogosultság feltétele, hogy a hivatásos állomány tagja rendszeresen, a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatot lásson el, azaz az ítéltáblának elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan helyezkedett-e arra az álláspontra, hogy a bünygyi nyilvántartásba vételi feladatok nem képezték a felperes beosztása szerinti feladatai részét, és azok végzésére nem csupán eseti jelleggel került sor.

[14] Nem volt vitatott, hogy a vizsgáló és a bünygyi technikus két külön beosztást jelent. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a 21/2009. IRM rendelet 2. §, illetve a 12/2016. BMr. 3. §-ai alapján az ujj – és tenyérynymat-vételt és a DNS-mintavételt a gyanúsítottal szemben nyomozást végző hatóság erre kijelölt, a mintavételre oktatásban részesült tagja hajtja végre, azonban ugyanezen nyomat és minta rögzítésére már csak a

bűnügyi technikus jogosult. A perben meghallgatott tanú egyértelműen alátámasztotta, hogy a felperes nem csupán a minta levételével, hanem annak nyilvántartásba való rögzítésével kapcsolatos feladatokat is ellátott, mely már a bűnügyi technikus beosztás feladatait képezi. Az alperes ezért nem hivatkozhatott megalapozottan arra, hogy a nyilvántartásba vételi (rabsítási) tevékenységet nem köti norma kizárólag a bűnügyi technikus beosztáshoz. A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként átmenetileg megbízható. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak. Az alperesnek az a joga azonban, hogy a felperest a vizsgálói beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthassa, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[15] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban a munkáltató részéről nem lehet önkényes, csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Az alperesnél a felperes perbeli időszakban rögzített vizsgálói és nyomozói beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását.

[16] A Kúria korábbi döntéseiben (Kf.VII.39.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen végzett további tevékenység, az többletfeladatként értékelendő. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a rendvédelmi szerveknél, így az alperesnél ellátandó beosztások kógenssek, azok besorolása jogilag rendezett; ugyanígy azt is, hogy a felperes által felsorolt, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a felperes kinevezése szerinti beosztásához tartozóak voltak, ezért a megbízási díj jogalapja fennállt.

[17] Az ítéltábla ezt követően azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság által – a Kúria végzésben foglalt iránymutatásnak eleget téve – megfelelően tisztázásra kerültek-e azon időszakok, melyben a felperes többlettevékenységet végzett. E körben az elsőfokú bíróság a pontosított kereseti kérelem, valamint az alperes által csatolt kimutatás alapján tisztázta, hogy a felperes mely időszakban és hány alkalommal végzett nyilvántartásba vételi tevékenységet.

Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a kimutatás alapján a többlettevékenység-végzés a megjelölt hónapokban, illetve a perbeli időszak összességében nem csupán alkalmoszerűen, hanem rendszeresen, akár havi szinten többszörösen visszatérő jelleggel történt, mely a Hszt. 71. § (3) bekezdésében meghatározott feltételnek megfelel.

[18] Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 50%-ában, azaz a minimumösszegben történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Az alperes az összepszerűség tekintetében azzal érvelt, hogy a perbeli időszakra vetített össz-munkaidőhöz képest a többletfeladatok minimális mértéket tettek ki, a feladat csekély, elenyésző mértékű volt, nem igényelt külön szaktudást. Az, hogy a külön szaktudást nem igénylő többletfeladatok ellátása megbízási díjra nem jogosít, az többletterhet nem jelentett, nem foghatott helyt, mivel a jogalkotó nem a többletteher, hanem a többletfeladat-ellátás esetére biztosította a megbízási díj megfizetését, azaz e juttatásra beosztástól és besorolástól függetlenül jogosulttá válik az, aki a beosztásába nem tartozó többletfeladatot ellátja. Nincs tehát olyan törvényi kikötés, amely szerint a megbízási díj kizárólag a magasabb beosztáshoz vagy magasabb szakképesítéshez tartozó feladatok ellátása esetén jár. Az alperes által felhozott idokok a megbízási díj összepszerűsége kapcsán csak akkor lehettek volna érdemben vizsgálhatóak, ha a megbízási díj mértékét a bíróság nem a minimumösszegben, hanem ahhoz képest a mérlegelendő körülményeket számbavéve magasabb összegben állapítja meg. Mivel a megbízási díj jogalapjáról az elsőfokú bíróság megalapozottan döntött, az szükségszerűen magával vonta a megbízási díjra való jogosultság megállapítását. A minimumösszegben megállapított megbízási díj az összepszerűség tekintetében az alperes által már nem volt vitatható.

[19] Ezt meghaladóan az ítéltábla rámutat arra is, hogy a megbízási díj összepszerűsége körében az alperes az elsőfokú bíróság tényállás tisztázási és értékelési-mérlegelési, valamint indokolási tevékenységét a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kógens előírásnak megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül támadta. Ez okból az ítéltábla – a fellebbezés tartalmának megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – kizárólag az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és 71. § (5) bekezdésére – tekintettel vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította-e meg a megbízási díj összegét; azt azonban az alperes nem fejtette ki, hogy az általa előadottak ezen jogszabályi rendelkezések tükrében miként támasztják alá, hogy a megbízási díj meghatározása jogszabálysértő módon történt.

[20] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére; annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel mérlegeléssel állapította meg, amelynek során a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra volt tekintettel.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. január 24.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.
előadó bíró

dr. Koós Szabolcs s.k.
bíró